

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

sine egne interne overvejelser og et konkret udgangspunkt for eventuelle yderligere forslag.

Hvis Norge skulle opnå væsentlige forbedringer for de dele af den norske kyst, som måtte blive omfattet af 12 sømils grænsen, har de andre ansøgerlande ret til at rejse spørgsmålet om de konsekvenser, som dette måtte få for dem. For Danmark er dette i særlig grad af interesse for Færøerne og Grønland. Det er ligeledes klart, at vi må forbeholde os at komme tilbage til spørgsmålet om udstrækningen af det reserverede fiskeriterritorium langs de jyske kyster, hvis Norge opnår en sømilsgrænse i norske kystområder, der vender ud mod Skagerrak.

Det problem, der i første række var grunden til, at Norge ikke kunne acceptere den nu vedtagne ordning, var spørgsmålet om forlængelse af undtagelsesordningen ud over de indledende 10 år. Norge ønsker her mere udtrykkeligt formulerede garantier. Det må ventes, at der i begyndelsen af januar måned 1972 gennemføres et ministermøde med Norge, og jeg skønner, at der er rimelig chance for, at Norge kan opnå en imødekommelse af sine synspunkter, således at traktaten i midten af januar skulle kunne undertegnes af alle fire ansøgerlande.

Hvis alt går som forudset og traktaterne undertegnes af alle fire lande i januar måned 1972, vil regeringen i første halvdel af marts fremlægge traktatteksten med bilag og de fornødne kommentarer, herunder tekster og kommentarer til Romtraktaten, Euratomtraktaten og traktaten om Det europæiske Kul- og Stålfællesskab samt en lang række forordnings- og direktivtekster vedtaget af fællesmarkedets institutioner. I alt vil det dreje sig om et dokument på et par tusinde sider.

Det er naturligvis ikke på forhånd muligt at sige noget om, hvor lang tid folketinget vil behøve til at gennemgå og drøfte dette materiale, men det er regeringens håb, at folketingsbehandlingen af spørgsmålet kan tilendebringes i første halvdel af maj måned, således at der med iagttagelse af den frist, der gælder for afholdelse af folkeafstemning, kan iværksættes folkeafstemning i første halvdel af juni måned. Det er imidlertid selvsagt ikke muligt at lægge sig fast på

en endelig tidstabel, før traktaterne er underskrevet.

I den forbindelse kan jeg nævne, at regeringen fortsat holder sig i nær kontakt med den norske regering, således at begge regeringer kan være orienteret om, hvorledes EF-spørgsmålet tænkes behandlet i de to landes folkevalgte forsamlinger.

Det forudsættes, at de nye medlemslande ratificerer deres tiltrædelse af Fællesskaberne inden udgangen af 1972 med henblik på, at medlemskabet kan træde i kraft den 1. januar 1973. For Danmarks vedkommende kan det naturligvis først ske, når folkeafstemningen, der er det sidste led i beslutningsprocessen, har fundet sted.

Som bekendt har Storbritannien, hvis medlemskab er en betingelse for dansk indtræden i EF, allerede i oktober måned i år truffet den politiske beslutning om indtræden i EF. Også Storbritannien skal jo imidlertid foretage den formelle tiltrædelse, som består i ratifikationen. Den danske ratifikation finder først sted, når Storbritannien som venteligt har taget dette skridt.

Ratifikationen sker i øvrigt i praksis ved, at de nye medlemslande deponerer et af vedkommende statsoverhoved undertegnet ratifikationsdokument; og hvis medlemskabet skal træde i kraft 1. januar 1973, skal en sådan deponering finde sted inden udgangen af 1972.

Efter alt at dømme bliver der i tiltrædelsestraktaten indsat en bestemmelse om, hvorledes man skal forholde sig i tilfælde af, at ét eller flere af ansøgerlandene ikke skulle ratificere deres tiltrædelse inden den nævnte dato. I så fald vil tiltrædelsestraktaten alligevel træde i kraft for de lande, der ratificerer, og de fornødne ændringer af traktaten, f. eks. med hensyn til deltagelse og afstemning i institutionerne, vil blive gennemført i det udvidede fællesskabs institutioner.

Først i 1973, altså når Fællesskaberne skulle være udvidede, er det tanken at optage nærmere forhandlinger om, hvorledes og hvor hurtigt man skal gå videre med samarbejdet vedrørende den økonomiske og monetære politik.

Med hensyn til det udenrigspolitiske samarbejde er det foreslået, at man, når udvidelsesforhandlingerne er færdige, skal drøfte mellem Fællesskaberne og ansøgerlandene,